

De col·laboració

Les mutualitats

per

M. TOST PUNYET

Es parla tot sovint, i se'n parlarà cada dia més, del problema de les mutualitats. Mentre no es solucioni harmònicament, serà el nostre pa de cada dia. Ara mateix, els representants del Consell en el partit judicial de Barcelona, en la seva primera reunió, van ocupar-se de l'esmentat problema.

És evident que hi ha una desorientació, pel que fa referència a quina solució ens hem d'atendre, i per quins camins tenim d'arribar-hi.

Hi ha un nombre, i potser considerable, de companys que, creuen que, amb uns acords presos, pels organismes mèdics, Sindicat de Metges i Col·legi de Metges, el problema quedaria resolt.

Convè que estudiem la qüestió serenament, i amb tota la importància que enclou. Jo també vull donar la meua opinió als Delegats barcelonins.

Anant contra les mutualitats, res s'aconseguirà. No oblidem que és un problema mundial, i que totes les nacions el veuen amb evident simpatia, legislant molt sobre el mateix. De manera que anar contra les mutualitats, vol dir anar contra les lleis de l'Estat, consegüentment per aquest camí fracassaríem. Encara que tots els metges fessin una campanya mancomunada per a derogar les disposicions vigents referents a mutualisme, el resultat seria negatiu, perquè l'Estat no voldria trobar-se al marge d'un corrent establert arreu del món.

Ara bé, tenim de creuar els braços i resignadament acceptar els fets tal com els plantegen les empreses, juntes de dames, etc.? Això mai. Fixem-nos ben bé en un punt importantíssim, que és per a mi el nervi de la qüestió, on radica precisament la solució del problema.

L'Estat, en legislar, no ho fa, ni pot fer-ho, en perjudici dels metges, o dit en altres termes, mai l'Estat no farà una disposició que a priori sàpiga que ha de molestar i perjudicar a un estament determinat, privant-lo que es beneficiï d'una llei de caràcter general. Així és que els metges, a l'igual que fan els altres estaments, podem adaptar-nos a les modalitats sempre de l'última llei que dictin els governs.

Els industrials, comerciants i tothom, quan una disposició governamental els contraria, ni abandonen les fàbriques, ni els comerços, destruint una organització que a còpia d'anys han muntat. I, si aquesta disposició és de caràcter econòmic, que pot portar-los perjudicis irreparables, acuden al vell sistema d'augmentar els preus de llurs mercaderies, i queda resolt el conflicte, de la manera més simplista, i més profitosa per ells.

Al meu entendre, davant el complicat problema de les mutualitats tenim dues solucions. La una consisteix en què els metges siguem nosaltres mateixos els qui posem en pràctica el mutualisme, atenant-nos a les lleis aprovades. Potser alguns diran que no servim per a administrar grans organismes; altres, que no és moral que els metges siguem els amos, per una sèrie de fets que es produïrien. Jo crec que estem plenament capacitats. És, al meu entendre, un problema de voluntat.

L'altra solució és acceptar totes les organitzacions mutualistes actuals, i les que puguin crear-se.

Si les diferents classes socials arriba un moment que es constitueixen en Mutualitat, el promig de malalts que hi haurà a Barcelona durant l'any serà el mateix. Els metges, en aquest cas, hauríem de plantejar el problema del nombre de